

ρωπότητος νόμον; Ἐκπνέει διὰ τὴν πατρίδα, διὰ τοὺς γεννή-
 τας, διὰ τὸν ἀδελφόν. Καὶ ἡ γυνὴ φαινομένη ἀνωτέρω τῆς
 ἀθηνῶν αὐτῆς φύσεως εἶναι ἕκτακτόν τι, σοβρὸν. Μία λέξις
 ἀρήχως ἐκσπενδονιζομένη ἀπὸ κόρης τρυφερὸν στῆθος ἔχει τι
 περυσικόν, μαγνητίζει, ἐλκύει. Δὲν ἐξαλείφεται ὡς τόσα ἄλ-
 λα ἔπη πτερόεντα· ριζοῦται εἰς τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ καὶ δι-
 κρίνεται. Ὅταν δὲ ἐπιστεφθῆ καὶ ὑπὸ τοῦ ἔργου, τότε λάμ-
 πει, ἐξακοντίζει σπινθῆρας, ἀκτινοβολεῖ. Ἰδοὺ ἡ Πολυξένη.
 ἔξεται ἐξαφανιζομένη. Καὶ γοῶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀδινόν. Τὰ
 αἰσθητὰ αὐτὴν δεινὰ εἶναι τοσαῦτα ὥστε δὲν δύναται νὰ
 κερθῆ περὶ ἐνὸς μόνου, τὸ ἄλλο τὴν ἔλκει ἐκείθεν. Εἶδε πε-
 ντήκοντα τοὺς καλλιμόρφους πεντήκοντα αὐτῆς υἱοὺς εἰς τοῦ πο-
 τῆος τὸν ἀνεμοστρόβιλον· εἶδε τὸν σύζυγον αὐτῆς Πρίαμον,
 βασιλέα τῆς Τροίας θανασίμως ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου πλη-
 γνῆντα· εἶδε καταστραφεῖσαν τὴν πόλιν, πυρποληθέντα τὰ ἄ-
 κτορα, κατασφραγέντα τὸν λαὸν αὐτῆς· εἶδε τὸ δούλιον ἡμᾶρ,
 καὶ σήμερον τὴν ἄνυμφον καὶ τὴν ἀπάθρον παρθένον ὡς ἀρίστην
 παρθεῖσαν εἰς σφαγὴν.

Καὶ σκέπεται· ἡ ὀδυνηρὰ λύπη, ἡ διηνεκὴς, ἀφ' οὗ καταβᾶλη
 τὴν καρδίαν στρέφεται πρὸς τὸν νοῦν. Τότε ἀποσκληροῦται ἐ-
 νὴν, ἐκθλίβεται, πάσχει λιποθυμίαν καὶ ἐνεργεῖ ὁ νοῦς φαν-
 τασμῶδες, κωστικός. Ὁ ἄνθρωπος τότε ρίπτει τὸ βλέμμα ἐ-
 κκετικὸν εἰς τῆς κοινωνίας τὴν εἰρωνα πορείαν καὶ ἐκχύνει
 ἄγασμόν! Ἐξετάζει τὸ ἓν, ἐξετάζει τὸ ἕτερον καὶ ἀρίνει
 πάντα τὸ αὐτὸ ἄχος: τίς περίσσεια ὑπὸ τὸν ἥλιον; Τοι-
 οῦτον βλέπομεν τὸν πάσχοντα ἐν τῷ ποιητῇ· ῥεμβῶν, κατηρῆ
 καὶ δυστακασχετοῦντα ἐπὶ τοῖς γενομένοις. Κλονιζόμενος ἀνορ-
 θῆναι καὶ τείνει ὑπερόπτως εἰς τὸ ἀπόκρυφον καὶ θελλῶδες
 τοῦ ἀνθρωπίνου βίου στάδιον. Ἐκεῖ ἀνακουῶ τὴν ἀρχαίαν
 ἀπὸ τῶν κλονισμῶν καὶ τῶν ἀγωνιῶν ἕως δοκιμάζει ὁ ἄν-
 θρωπος. Καὶ εὐρίσκει τότε ὅτι:

κεῖνος ὀλβιώτατος,

ὅτω κατ' ἡμᾶρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.